

komme i den sidste Række, for at forebygge en del Tvivl, holder sig med Hensyn til Forholdet mellem Forældre og Sødsfende til Arveslovens almindelige Regler, og jeg troer, at, hvis man ikke vilde det, blev det dog nødvendigt noget tydeligere at betegne Forholdet mellem Forældre og Sødsfende. Absolut at holde den Ret, hvorom der her er Spørgsmaal, i en enkelt Mand's Haand, er aldeles umuligt, idet man erkjender, at Forældre, Fæder og Moder, skulle have Godt deraf, og at „Sødsfende“ i Forening skulle have Godt deraf; der bliver altsaa Spørgsmaal om en Deling, som man kan gjerne medtage, et Delingsforhold mellem den ene af de efterlevende Forældre og de overlevende Sødsfende. Det forekommer mig, at man simplest, uden nogen Inconsequents, som kan være en Mangel, kommer til et Resultat ved at holde sig til det af de to ærede Medlemmer (Schiern og C. N. Petersen) stillede Forslag; skulde man forestrække det andet Forslag, saa vil jeg henstille, om det ikke vilde være nødvendigt til 3die Behandling at give en lidt klarere og bestemtere Redaction af dette Forholds Ordning.

Timestad: Jeg maa udtale, at jeg har tænkt mig, at mit Endringsforslag gaaer ud paa det Samme som Forslaget af de tvende ærede Herrer (Schiern og C. N. Petersen). Om der ved Antagelsen af mit Forslag kan opstaae nogen Tvivl, skal jeg, som Ikkejurist, ikke videre indlade mig paa, men jeg skal være meget tilbøjelig til at tage mit Forslag tilbage og stemme for de to ærede Herrer, og jeg gjør det saameget hellere, som jeg, som allerede bemærket, har tænkt det Samme, og jeg hører, at der ved mit Forslag kan opstaae nogen Tvivl.

I Anledning af Forslaget til § 1 maa jeg slutte mig til, hvad der nys blev udtalt af den høitærede Minister, nemlig om Oversættelsers Betydning. Det lader nemlig til, at den ærede Rigsdagsmand for Randers (Schou-

bye) overseer, at en Oversættelse kan være et Bær af stor æsthetisk Betydning, ja selv af videnskabelig Betydning; jeg vil blot henvide til, at vi her have Oversættelser af en engelsk Forfatter, som man med Rette kan sætte overordentligt høit, saa at man ingenlunde er berettiget til at sige om en Oversættelse, at den er et reent Betalingsværk, og det var dog en af Hovedgrundene, hvorpaa det ærede Medlem slottede sin Betragtning.

Da det af Forslagsstilleren til § 3 foreslåede Forslag ikke optoges af Nogen, var det saaledes bortfaldet.

Schoubye: Nei, den ærede Rigsdagsmand tager Feil, det var ikke en af Hovedgrundene, Hovedgrunden var Forfatterens Eiendomsret, Retten til Indtægten. Hvad forøvrigt Oversættelsens Bestaenighed angaaer, saa kan jeg ikke indsee, at den høitærede Indenrigsminister har Ret i, at det ikke skulde forholde sig saaledes, at man af Forfatteren kunde vente den bedste Oversættelse. Det kan ganske vist tænkes, at en Forfatter oversætter flet og at en Anden giver en god Oversættelse af et af hans Skrifter, men det stiges jo ikke, at Forfatteren selv er udelukkende berettiget til at oversætte, men „til at lade udgaae Oversættelse“, og den Forfatter, hvis Skrift man overhovedet kunde ønske mangfoldiggjort i Literaturen paa denne Maade, vilde vel ogsaa have Skjønsonhed nok til at tillade en Anden at oversætte sit Skrift, naar han ikke selv kan faae det gjort ligesaa godt.

Jeg skal endnu kun, da jeg har Ordet, bede den høitærede Indenrigsminister besvare det Spørgsmaal, om en Oversættelse fra Dansk til Norsk uomtvistet kan gaae ind under § 14, hvilket jeg rigtignok troer, men ikke finder saa ganske hævet over enhver Tvivl; thi forholder det sig ikke saaledes, saa have vi en Art af Oversættelser, som aldeles vil tilintetgjøre Betydningen af § 1 i Udkastet.